

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja 14. februarja.

Odsek za izjemne navedbe je pravočasno izdelal svoje poročilo tako, da se danes začne obravnavati. Večina, katere poročevalec je dr. Tonkli nasvetuje, da se glede na množično se rovanje proti državi in osebni svobodi od strani anarhistične stranke v nekaterih nižje avstrijskih sodnijskih okrajih, glede na izjemne navedbe dane v mejah zakona od 5. maja 1869 in glede na odločno vladino izjavo, da se bode teh navedb le posluževala proti anarhističnemu rovanju in da jih bode po dovršenem cilju precej preklicala, spozna zbornica vladine navedbe za opravljene. Zastran ustavljenja porotnih sodnij nasvetuje večina, da se dotična navedba skupnega ministerstva na znanje vzame.

Manjšina, za katero dr. J. Kopp poroča, nasvetuje, da zbornica naredbo skupnega ministerstva, katere suspenduje 12. in 13. člen državnega temeljnega zakona (o društvih in tiskovni svobodi) in člene 8. 9. in 10. (o pismeni tajnosti in hišni pravici) smatra za neopravičene. Zastran porotnih sodnij nasvetuje manjšina, da se naj vladi naroča, da precej preklicuje.

V poročilu večine se v dokaz potrebe dotičnih navedb navede cela vrsta dejanj anarhistične stranke.

Inostranski socijalno-revolucionarni listi, vzlasti odkar je J. Most l. 1879 v Londonu začel izdajati „Freiheit“, so si neprestano prizadevali, pridobiti delavce za to, da se njih stanje more zboljšati le s tem, ako se vse državne in socijalne razmere predrugačijo, zasobno premoženje uniči itd. V to svrhu delalo se je z vsemi sredstvi, z veliko lokavostjo in že leta 1881 je začela „Freiheit“ opominjati delavce, naj se bavijo s kemijo, ter jim priporočala dinamit, umor, rop in požiganje.

To neprestano ščuvanje imelo je svoje nasledke. 4. decembra 1881 bil je že policijski komisar Kadlec pri delavskem zboru napaden in težko ranjen, leta 1882 izvršil se je znani roparski atentat na čevljarja Merstallingerja. Kolovodje anarhistične stranke prišli so sicer v zapor, a po končanej pravdi postala je agitacija še huja, še nesramnejša in po

služevala se je tajnih tiskarn, iz katerih so izhajale razne prekucijske tiskovine.

V dan 10. avgusta 1883 priredili so mnogo-brojni anarhisti pred policijo velik izgrede, v svojih oklicih pretili so in žugali Dunaju, ponavljali izgrede, pri shodih zasramovali stražnike in uradnike, popevali revolucionarne pesni, ter končno poprijeli se terorizma, kateremu sta kot žrtvi zapala koncipist Hlubek in policijski agent Blösch.

Iz teh in enakih podatkov dobil je odsek prepričanje, da tem odnošajem nasproti ne zadostuje več navadna sredstva, da so tedaj izjemne navedbe opravljene.

Manjšina nasprotno trdi, da v navedenih dejanjih ne spoznava potrebe za take obširne izjemne navedbe in meni, da policija s svojo navadno oblastjo bi mogla shajati proti rovanju anarhistov.

Za manjino se je oglasilo k debati cela vrsta govornikov, zlasti Dunajski poslanci s podžupanom Stencl-om na čelu. Za večino bode prvi govoril grof Hohenwart.

V začetku se je Lienbacher interpeloval vlado, zakaj še ni dopolnila svoje že l. 1881. dane obljube, da bode predložila razne zakone v prid kmetskih posestnikov in ali to ne bode storila še v tej sesiji. Interpelacijo so tudi nekateri Slovenski poslanci podpirali. Res žalostno, da se je za kmetstvo ljudstvo dozdej še tako malo storilo od državnega zbora. Nesrečna visoka politika požene čas in delo, socijalni in gospodarski program večine pa ostane nerešen.

Scharschmid zagovarja predlog manjine in vidi v izjemnih navedbah dokaz tiste reakcionarne politike, katere po Evropi v sedanjem času skuša spodkopati ustavne pravice.

Grof Taffe odločno trdi, da ostanejo izjemne navedbe omejene na anarhistično rovanje. Ako se vladi očita, da je reakcionar, potem so tisti možje, ki so leta 1869 sklenili zakon, po katerem vlada sme in mora v potrebnih slučajih z izjemnimi navedbami braniti mir in red, bili vsi reakcionarji.

Grof Hohenwart v izvrstnem govoru pobija razloge dr. Koppa v njegovem poročilu navedene in dokazuje potrebo izjemnih navedb. Tudi večina neče kratiti ustavnih pravic in zato le po resnem

pretehtanju dovoljuje, da se za tako važni del države, kakoršen je Dunaj in okolica. Osnovne državne pravice začasno odpravijo. Mirno meščanstvo in mirni delavci so hvaležni vladi za te navedbe. Večina prevzame odgovornost, ker se je prepričala o neobhodni potrebi, da se energično postopa proti anarhistom. Le težko se je večina odločila za tako kratenje ustavnih pravic glasovati, pa spoznala je, da mora doprinesiti žrtev, ker to zahtevajo obziri na javni red, na varnost življenja in imetka.

Govor je bil z veliko pohvalo in ploskanjem na desni vzprejet.

Za večino bodo glasovali: ves Hohenwartov in Liechtensteinov klub, češki klub izimši štiri Mladotiče, poljski izimši dva ali tri poslance in Coroninjev klub. Tedaj je precejšnja večina gotova, ker se bode menda tudi nekaj levičarjev glasovanja zdržalo.

„Unsere Zeit“ o Slovencih.

(Konec.)

„Neusmiljena usoda pobira Slovence najboljše njih može, ko so pri največjem delu, a na drugej strani pa tudi novi talentje takoj zastopijo bridke izgube.“ Po teh besedah jame gospod pisatelj govoriti o Josipu Stritarju, češ, da je on mlad krepko prevzel pesniško tradicijo po Jenku in podal narodu pesništvo, ki se odlikuje mnogovrstnej svoje vsebini in izvanredno dovršenej obliki, po izvirnosti in redkej elegantnosti. Očitno moramo priznati, da je gospod Singer baš veljavo gospoda Stritarja v našem slovstvu vse premalo poudaril! Veliko več kot pesnik storil je gospod Stritar kot bister kritik in izobražen estetik za naše leposlovstvo, katero se je še le po njegovih vstrajnih naukih prerodilo in povzdignilo na stopinjo današnje, jako odlične v primeri s stanjem nedavnim. Iz njegove šole je vzišel i sam Jenko, vzišla je večina sedanjega najbolje delujočega pisateljskega naračaja; gospod Stritar je dušni oče Simonu Gregorčiču, katerega gospod Singer koj za Stritarjem omenja. „Pesnik, ki je koj pri svojem prvem pojavu pokazal dozorelega duha, globokega čutila in dovršenih pesniških oblik toliko, da kaj takega začudenjem naha-jamo le v najboljših stvorih največjih pesnikov, ta

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

II. Poglavlje.

Nova tovariša.

(Dalje.)

Mlinar je prinesel prižgano tresko in utaknil jo je v steno. Potem je prinesel zeljne juhe, kruha in vrč brage (domačega piva). V njegovih potezah videla se je čudna zmes dobrodušja in sleparstva; njegovi lasje in brada bili so popolnem sivi, oči pa svitlorjavne barve; gube so na vse strani prekrizvale obraz.

Ko sta povečerjala in odmolila k Bogu, ulegla sta se knez in Mihejič po vrečah; mlinar je jima želel lahko noč, poklonil se, ugasnil luč in odšel. — Bojar, — rekel je Mihejič, ko sta ostala sama, — zdi se mi, da je nesva uganila, ko sva tukaj ostala. Bolje bilo bi iti do Moskve.

— Mari da bi vznemirjala ljudi sredi noči, ko bi lezla s konj in odmikala zagraje v vsakej ulici?

— Bolje bilo bi vsekako odmikati zagraje, kakor pa spati v vragovem mlinu! Ta dva prekleta sleparja zapeljala sta namreč naju v mlin! Pa še na svetega Ivana Krstnika. Tukaj ni varno!

— Kaj ti je pa hudega tukaj, kaj?

— Nič, milostljivi gospod, nič hudega: mirno prenočišče, zeljnata juha bila je dobra, in konjem dano je dovolj ovsa; a to je hudo, da je gospodar mlinar!

— Kaj je takega, če je on mlinar?

— Kaj je takega, če je on mlinar? — rekel je razvnet Mihejič. — Ali ti ne veš, knez, da ga ni mlinarja, ki bi ne bil s hudičem v zvezi. Ali ti misliš, da ume brez hudiča nasuti jez?

— Slišal sem to, — rekel je knez, — pa kaj ljudje vse govore. Pa zdaj ni čas premišljevat, zadovoljna morava biti s tem, kar je Bog poslal.

Mihejič je nekaj časa molčal, potem je pa zazeval, še malo pomolčal in vprašal z zaspanim glasom:

— Kaj ti misliš, bojar, kakšen človek je ta Matvej Homjak, katerega si ti zbil s konja.

— Jaz mislim, da razbojnik.

— Jaz tudi to mislim. A kako ti misliš, kakšen človek je ta Vanjuha Perstenj.

— Jaz mislim, da tudi razbojnik.

— Jaz tudi to mislim. Samo da je ta razbojnik boljši od onega. A kako se pa tebi zdi bojar, kateri razbojnik je boljši, Homjak ali Perstenj?

In ne da bi čakal odgovora, zasmrčal je Mihejič. Kmalu zaspal je tudi knez!

III. Poglavlje.

Čaranje.

Mesec se je prikazal na nebu, zvezde so se svitlo blesketale. Polupodrt mlin in ropotajoče kolo bila sta obsejana s srebrno svitlobo.

Kar se začuje ropot konjskih kopit in ukazujoč glas prav tik mlina.

— Ej, čarovnik!

Videlo se je, da prišlec ni vaje čakati, kajti, ko ni dobil brž odgovora, zakričal je na ves glas:

— Ej, čarovnik! Brž pridi ven, če ne te, razsečem na drobne kosce!

Zaslišal se je mlinarjev glas:

— Tiho, knez, tiho; milostljivi gospod, nesva sama, pri meni prenočujeta dva tujca, počakaj saj, da zaprem skrinjo.

— Jaz ti bom pokazal zapirati skrinjo, proklete burkije, — zakričal je oni, ki ga je mlinar

je Simon Gregorčič. „Pravico vsem, dejanjsko ljubezen tudi za tiste, ki nam neso najbližji: to je vzvišeno gaslo naše dobe, katero vredno zastopa Simon Gregorčič.“ Temu je dodan konec veličastne pesni „Svetá odkletev“ v nemškem prevodu.

„V rečenem smo imenovali le prvake v slovenskem pesništvu; predaleč bi zašli, ako bi hoteli tudi izvrstne slovenske romanopisce, kakor so Jurčič, Koder, Kersnik, Mencinger in dr., katerih dela so že davno prešla v srce in kri slovenskega naroda, pred čitatelja postaviti, a že s te površne slike se da posneti, v kako kratkem času se je mali slovenski narod iz lastne svoje moči povdignil do prave prosvete.“

Po tem spis govori o sedanjem političnem stanju slovenskega naroda, čegar politika zlasti na to meri, gojiti narodnost in uveljaviti slovenski jezik v uradu, pri naukah in v javnem življenju. V tem imajo Slovenci čisto pravo. „Narod se more razvijati le na narodni podlagi, drugače ne: kjer koli se drugače poskusi, ondudaj se razvijajo, če gre dobro, le posamične osebe, celota pa zastaja ali nazaduje. Resničnost te trditve izpričujejo Slovenci sami. Naj bi se kultura slovenskega naroda še tako nizko cenilo, kar ima, to je dosegel po narodni poti in narod je na najnižji stopinji tedaj stal, ko je bila narodna zavest najbolj zatirana.“

Svojo narodnost Slovenci branijo s členom XIX-tim avstrijskega ustavnega zakona, ki je pa zelo nejasen in zato vir dolgoletnih narodnostnih bojov. Borba se osobito vrti krog šolstva in nemškega učnega jezika. Nasprotniki Slovenstva radi poudarjajo, da nameravajo narodnjaki nemščino popolnem izpodrinuti po srednjih učilnicah. To pa ni res. Proti nemškemu jeziku, ki ima veliko literarno veljavo v sebi in je v nekem pomenu še zmirom državni jezik, se Slovenci nikdar neso resno upirali, če se z njim slovensko narodnost ni izpodkopavalo.

Gospod pisatelj na to omenja za vzgojo in izobraženje slovenskega naroda prezaslužne „Družbe sv. Mohora“, katere razširjenost in pomen dokazuje s ponosnim številom Mohorcev v lanskem letu. „Če se k temu še doda, kar „Matica Slovenska“ stori za narodno omiko in kar pedagogijski in leposlovni časopisi prinašajo, se mora priznati, da so Slovenci v primeri veliko storili za vzgojo in prosveto svojega naroda.“

Potem pa se zopet obrne k politiki, naglaša, da se je vlada nekoliko začela ozirati na slovenščino po srednjih šolah na Kranjskem in po uradih, pravi, da je vsakdo nespameten, ki misli še na germanizacijo slovenskega naroda, ali pa kogar skrbi, kaj se zgodi s Slovenci, če ne bodo ponemčeni ali pa združeni s kakim sorodnim narodom. Slovenski narod hoče le enakopravnosti tudi za-se in če se mu to poda, tudi ne bode tako pogostem izraževal želje po administrativnem združenju vseh Slovencev, ki so sedaj razkropljeni po šesterih pokrajinah in tako pomešani s tujci v vednej nevarnosti za svojo narodnost.

Davna in nova zgodovina kaže, da so bili sinovi slovenskega naroda, državi vedno zvesti, vsikdar najhrabrejši vojaki.

Mnogotero se tudi Slovincem očita, da so na-

zadnjaki in klerikalci. „Ali mi pitamo, kakšen pa je narod, ki se bori za svobodo svojega narodnega obstanka in za pravico svojega jezika, ki razven tega tudi nikdar ni drugim narodom sezal v njih vero, narodnost in svobodo in pusti vsacega, da se po svoje izveliča, kakšen je ta narod, če ni napredoljuben in liberalen?“ Če se pa slovenski narod ne deli na liberalen in klerikalen narod, „temu je poglavitnega razloga iskati v tem, ker mu manjka prvih pogojev svobodnega življenja, ker mu je skrbeti še za miren obstanek naroda in jezika. Dan danes je torej še prezgodaj, vprašati ali so Slovenci več ali manj svobodomiselní.“

Konečno gospod pisatelj Singer še izpregovori o stališči in pomenu slovenskih državnih poslancev v državnem zboru, ki so se pridružili večini parlamenta, da bi z njeno podporo slovenskemu narodu priborili kaj pravic. Tassejeva vlada je Slovincem dala pičlo malo, veliko manj, kot so si obetali; vendar pa je to malo boljše, nego čisto nič.

To je posnetek z 18 strani v obliki „Ljub. Zvona“ obsežnega spisa „Die Slowenen“ v časopisu „Unsere Zeit“. Blagi čitatelj iz njega razvidi, da je vrli pisatelj, gospod Samuel Singer moral marsikaj za slovenstvo častnega in tudi od tujca uvaževanja vrednega o naših razmerah zamočlati, ker mu je bilo zmirom misliti, da je v svojem spisu obrnen k nemškemu čitateljstvu, k ponosnim Nemcem, katerim bi govor o malem, od njih zatiranem narodu hitro utegnil postati — preobširen in dolgočasen. Z veseljem pa nam je priznavati, da je gospod pisatelj s svojim spisom vse dosegel, kar se je v tistih okolištinah doseglo: podal je Nemcem verno in živo sliko slovenskega življenja, veselega in žalostnega, in upanje imamo, da smo Slovenci po zaslugi g. S. Singer-ja, po njega mišnej in vabilnej besedi pridobili nekoliko simpatij in pravičnega čuta tudi pri naših neprijateljih nemškega rodu!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. februarja.

Poslanca Lienbacher in Lichtenstein sta stavila v državnem zboru interpelaciji, in sicer vsak zase, da naj vlada pomore še v tej sesiji propadu kmetijstva z odpravo delitve zemljišč, zakonito uveljavljeno združenja zemljišč in napravo posojilnic.

Češki klub je predvčeraj posvetoval se o peticiji Pražkih bogoslovcev zastran ustanovitve češke bogoslovne fakultete. Na predlog grofa Harracha sklenil je klub obrniti se na kardinala Schwarzenberga z željo, da se vprašanje o bogoslovski fakulteti kmalo reši. Ob enem se je naprosil kardinal, da izjavi, kako rešitev on želi v tej zadevi, da bode klub vedel, kake korake storiti zato pri vladi. To prošnjo na kardinala so podpisali grof Richard Clam, Matuš in Jiriček.

Vnanje države.

Srbski kralj je predvčeraj v ministerskem совету potrdil predlogo o reorganizaciji generalnega štaba in vojaške akademije.

Kakor se čuje misli italijanski kralj koncem maja ali v začetku junija obiskati Berlin in da se zato vrše dogovori. O tem obisku se že dolgo govori, ne ve se pa, ali se obistini.

— Da, naučil sem se jih, in lastavičino srce nosim na vratu.

— Kaj, bojar, ali ti ne pomaga?

— Ne, odgovoril je knez, — nič ne pomaga! Nedavno sem jo videl na vrtu. Jedva me je zagledala, pobledele je, obrnila se proč in pobegnila v hišo.

— Ne jezi se, knez, ne sekaj nedolžne glave, a dovoli meni spregovoriti samo jedno besedo.

— Govori, stari.

— Čuj, bojar, samo bojim se govoriti...

— Govori! — zakričal je knez, in udaril z nogo ob tla.

— Čuj, milostljivi gospod, kaj pa, če ljubi ona koga drugega?

— Drugega? Koga drugega? Moža? Starca?

— Kaj pa... — nadaljeval je mlinar — če ona ne ljubi moža, a koga drugega?

— Oj, ti vrag! — zakričal je knez, — kaj ti vse pride na misel? Ko bi jaz vedel za koga, obema iztrgal bi srce.

Mlinar stopil je od strahu dve stopinji nazaj.

— Čarovnik, — nadaljeval je knez, zmečaje glas, — pomagaj meni! Zmagala me je ljubezen, ta ljuta kača! Kaj že nesem storil vsega? Cele noči premolil sem pred svetimi podobami. Pa nesem

Nekateri listi v Nemčiji prinesli so poročilo, da ruski minister Giers na Dunaji ni bil tako zadovoljen, kakor v Friedrichsruhe. To je pa gotovo le domišljija pruskim listov, vsaj ruski listi in tudi oni inozemski, kakor Bruseljski „Nord“, ki so v tesnej zvezi z rusko vlado, pišejo, da je Giers bil jako zadovoljen s svojim pohodom na Dunaji, ter da se je izvršilo neko zblizanje mej Avstrijo in Rusijo. Nemci se ve, da bi radi, da bi Rusija bila zaveznica samo Nemčiji, ne pa tudi Avstriji, in od tod prihajajo one vesti v časopise, ki so pa le nemške želje. — „Praviteljstveni Vjestnik“ objavlja nek telegram iz Askabada od šefa transkaspiskega okrožja na carja, po katerem so kani in 24 pooblaščenecv štirih turkomanskih redov prišli v Merv in izjavili brezpogojno udanost ruskemu carju in slovesno prisegli pokorščino Rusiji zase in za svoj narod. Kakor so kani in pooblaščenecv izjavili, je Turkomance pripeljalo k temu sklepu to, da se sami ne morejo vladati, da le močna vlada ruskega carja more v Mervu uvesti red in blagostanje.

Francoski admiral poroča 8. t. m., da so mandarinji, ki so prouzročili masakriranje kristjanov v anamskih provincijah Thanhóa in Ugehan na ukaz Huéškega dvora sodnijski obsojeni. — Pa kakor francoski listi pišejo, ta masakriranja neso bila jedina. Apostoliški vikar v severni Cochinchini, škof Gaspar, poroča, da so okrog Hué strašna mesarjenja. Več kristjanskih naselbin je razrušenih in kakih 50 kristjanov pobitih. Po mandarinih najete tolpe se klatijo okrog, pobijajo kristjane in kriče: „Smrt kristjanom! smrt Francozom!“ Tudi vzhodni vikarjat je v nevarnosti. Kristjani okrog Turane-a zapuščajo svoja bivališča, ter beže v Quinhon, kjer upajo najti Francoze. — V Franciji je sedaj deloma ministerska kriza. Stanje finančnega ministra je omajano, in ministerski predsednik Ferry se baje že pogaja z Léonom Say-em, da vzprejme finančno ministerstvo. Uzrok te ministerske krize je, da je sedanji finančni minister Tirard stavil prestroge pogoje pri najnovejšem državnem posojilu, in tako rušil zaupanje vsega finančnega sveta. Posojilo se je radi tega moralo trikrat razpisati. Minister je s tem hotel koristiti finančnemu stanju države, pa je le omajal samega sebe. S Tirardovim izstopom zgubi ministerstvo odločnega pristaša, z ustopom Leona Say-a pa dobi dobro gospodarsko in politično moč. — Vlada je sklenila, da za leto 1885 ne dovoli nobenih novih stroškov več. Zlasti se bode izpeljava zakona za povišanje učiteljskih plač še odložila. Ravnotežje v budgetu je tedaj zagotovljeno, ne da bi bilo treba naložiti kakih novih davkov.

Nemški državni zbor se snide 4. marca. Mej drugim se mu bosta predložila nov delniški zakon in zakon o zavarovanju delalcev proti neizgodam.

Kakor se čuje angleška vlada še nikakor ne misli energično poseči v Sudan, a hoče samo varovati pravi Egipt in pribrežja Rudečega morja. Osoda Sudana je pa le zavisna od Gordonove misli, če se temu posreči podkupiti z zlatom sovražnike, se otme, sicer, je pa za Egipt izgubljen. Vest, da odpluje kanalsko brodovje pod poveljstvom vojvode Edinburškega, se ne potrjuje. Vlada se tudi ne more kar tako odločiti za vojno politiko, ker bi s tem izgubila zaupanje radikalev, kateri so jo dozdaj verno podpirali. Radikalci nečejo namreč slišati o nikakej afrškej vojni. —

Ustaja na otoku Kreta se oporeka. Vsaj turško poslanstvo v Atenah dobilo je taka poročila.

Dopisi.

Iz Gorice 12. februarja. [Izv. dop.] Že dlje časa ni bilo nobenega dopisa iz Gorice v „Slov. Narodu“. Kaj je povod temu? Odgovor je lahek:

klical za kneza, — ali nisi vedel, da jaz pridem nocoj! Kako, da se predizneš prenočevati tujca! Brž ju spodi od tod!

— Milostljivi gospod, ne kriči, za Boga, ne kriči, ti bodeš vse sam spridil! Saj sem ti že pravil, da to delo se boji ropota, tujcev pregnati pa nesem oblasten, ona tudi ne ovirata naju, spita, le glej, da ju ti ne prebudiš.

— Nu, dobro, stari, le varuj se, če me spiš, bolje bi ti bilo, da ne bi se bil rodil. Še nikdo se do zdaj ni izmislil take kazni, kakeršno jaz za te izumim.

— Milostljivi gospod, bodite usmiljeni z menoj! Kaj vas bodem slegil jaz, stari? Kar bodem videl, to bodem povedal, kaj se potem zgodi, to je v božjih rokah! A če me tvoja knežja milost za to misli kaznovati, je bolje, da se dela ne lotim.

— Nu, stari, ne boj se, jaz sem se samo šalil!

Prišlec je privezal konja k drevesu. On je bil visoke postave, in moral je biti mlad. Zaponke njegove suknje so se lesketale v mesečini. Zlati kapini čopi mshali so mu po plečih.

— Kaj, knez, — rekel je mlinar, — ali si se naučil tiste besede?

mogel priprosiiti pokoja. Popustil sem molitev, začel sem dirjati in skakati po poljih od jutra do večera, koliko konj sem ugonobil, a vendar miru nesem pridobil! Začel sem ponočevati in popivati močna vina — pa tudi v pijači nesem utopil žalosti in razgrajanje mi ni dalo pokoja. Vsemu sem dal slovo, ustopil sem v opričnike! Začel sem pirovati za carsko mizo s priprostimi zarobljenci — kakeršni so Grjazni in Basmanovi! Še huje kakor ti sem razsajal, podiral sela in vasi, odpeljeval ženske in deklice, pa s krvjo nesem pregnal žalosti! Boje se me kmetje in opričniki, car mi daje nagrade za junaška dela, in preklinja me narod pravoslavni. Ime kneza Afanazija Vjazemskega postalo je tako strašno, kakor ime Maljute Skuratova. Glej, kako daleč me je zapeljala ljubezen, pogubil sem svojo dušo! Pa kaj mi je za dušo! V duu pekla ne bo huje, kakor je tukaj! Nu, kaj mi gledaš v oči? Ali misliš, da se mi meša? Ne meša se ne Afanaziju Ivanoviču; krepka je njegova glava, krepko njegovo telo! Tem strašnejša je moja muka, ker me ne more pokončati.

Mlinar je poslušal kneza in bal se ga je. Bal se je njegovega bujnega narava, bal se je za svoje življenje.

(Dalje prih.)

„građiva ni“. Življenje je sicer tudi letos kakor druga leta prav živahno: čitalnica je imela že jeden ples in jedno besedo s plesom, zadnja je posebno dobro izpala; tudi „podporno društvo“ je imelo zadnjo soboto krasno veselico, katere se je udeležilo mnogo ljudstva iz mesta in dežele in katera nam je vesel dokaz, da se Slovenci za to velevažno društvo jako zanimajo. Tudi po deželi se snujejo jednake veselice prav marljivo, posebno nas je veselilo da se je tudi Gradišče, kjer biva naš slavní pesnik Gregorčič, narodno prebudilo, ter primerno lepo in domačo zabavo osnovalo. A popisovati teh veselíc se nam ne zdi umestno iz urokov, katerih ni treba posebej navajati. Od kod potem zmiraj novost?

Mnogo se govori tukaj o novem škofu za Poreč; da je to vprašanje za Gorico posebno zanimivo, naravno je radi tega, ker je mej kandidati za imenovanje stolico trojica v Gorici doma. Vprašanje je pa jako kočljivo in težko je pisati o njem, ker bi se lahko nehoté in mora biti — tudi brezpotrebno jednega ali drugega kandidata žalilo in se mu zamerilo. Opučamo zategadelj vse druge kombinacije in omenimo le, da je tukajšnji „Corriere“ v zadnji številki objavil, da ima za to mesto največ upanja theol. drd. Flapp. Imenovani gospod je v obče pošten duhoven, kar je ob sebi razumljivo, ako se mej kandidati za poreško škofijo resno v poštev jamlje. Ali pa že to zadostuje in naredi človeka sposobnega za škofov sedež, je drugo vprašanje. Neovrgljiva resnica je, da ne pozna gospod Flapp hrvaškega jezika, katerega govori večina ljudstva v poreški škofiji; isto tako je gotovo, da ni zmožen slovenskega ali katerega drugega slovanskih jezikov. Istina je pa tudi, da je mož mlad, da je bil odgojitelj pri grofu Coroniniji, da je bil po pritisku tržaške vlade voljen v dež. šolski svet kljubu temu, da imamo veljavnejše in sposobnejše može za ono mesto, in da se je tu pokazal vselej najpoučnejšega slugo imenovane vlade. Drugih zaslug bodeš zaman iskal pri tem za škofovski sedež „resnem“ kandidatu.

Da bi bilo to imenovanje Slovincem in Hrvatom le brca, je naravno; ali ko bi kdo mislil, da bi bili poštene Italijani z njim zadovoljni, bi se zelo motil. Več o tem neče pisati

Spiritus lenis.

Iz Zagorja na Pivki 13. februarja. [Izv. dop.] „Enkrat je fletno b'lo“ — pravi neka pesen — in morda je bilo res, ker stari ljudje nekdanje čase na ves glas hvalijo. A tudi sedanjost ni taka, kakor nam jo opisujejo nekateri pesniki; da se le pravi ljudje snidejo in združijo, kakor v nedeljo večer v Zagorji na veselici, katero je priredilo, bralno društvo, pa veselje samo ob sebi pride. O tem društvu, neste g. urednik nič slišali, odkar se Vam je bilo naznanilo, da se je ustanovilo. Žalibog! bilo je na pesek zidano, in kmalu bi bil vse vihar odnesel. Rešitev je prišla še le z izvolitvijo novega odbora, ki je društvo zopet oživil. Takoj pri prvi seji je pristopilo do 40 udov, naročilo se je 11 slovenskih časnikov, č. g. župnik P. nam je blagovoljno prepustil „Slovenca“ in „Vaterland“ in g. D. brezplačno sobo društvu v porabo. Ker so pri tej priliki zavedni Zagorci in bližnji Knežanje pokazali, da jim je res društvo mar, se je odbor še bolj osrdil in jel misliti na veselico. Sreča, da je mej odborniki lahkonomi g. Č. Kakor strela je letal semtertja, ter priganjal in prigovarjal; nekateri so celo trdili, da so ga ob istem času videli na dveh različnih krajih. Da se bo petje dobro izvršilo, nam je bil porok znani muzikus in pevec g. K. in pa njegov mešan zbor. Z lahkim srcem smo torej pričakovali dneva veselice. Vreme je bilo ugodno, zato tudi udeležba obilna. Razveselili so nas posebno Postojinci; č. rodbina Lavrenčičeva se je udeležila kar in corpore. Tega Postojincem nečemo pozabiti; Zagorci neso nehvaležni. Št. Petercev (posebno nežnega spola) in Bistričanov ne smemo zabiti, še celo Trst je odposlal svoje zastopnike, no — in Knežani so tako jedno telo z Zagorci. — Program se je vršil tako, kakor je bilo v Vašem listu naznanjeno, le tombola je bila „vsled blagodušnega srca c. kr. finančnega komisarja prepovedana“ tako nam je naznanjal razobešen razglas in igrala se je mesto tega originalna igra „Kec-mec“, katero si je g. predsednik izmislil. Pozdrav gospoda K. je vsem jako dopadal; moški zbori so bili premaloštevilni; v srce so segali pa posebno mešani zbori naših skladateljev Vilharja in Grbica. Peli so se pa res tudi z občutkom in menim, da ne razpolaga nobeno naših brainih društev s takim mešanim

zborom, kakor Zagorsko — izimši seveda Šišensko. O deklamaciji se je izrazil neki gospod, ki gotovo dobro razume take reči, da so mu prišle mej deklamaciji solze v oči. In „čevljar in krojač“ sta tudi vzbudila mnogo smeha s svojim šaljivim dvosplovom in obnašanjem. Zadnja točka: ples, trajala je, kakor po navadi do zore. Pohvalno mi je omenjati posebno vrlih gospodičen iz Št. Petra ki so bile vztrajne do konca. Živile! — Jedino, kar ni morda vsem dopalo, so bili pretesni prostori; toda v priprosti vasi se gostom v tem oziru ne more tako postreči, kakor v mestu. Te nedostatek se je pa lahko prezrl, ker je večja roka gospe D vsa tako lepo olepšala in oktila, da je očem prav ugajalo. Res, da bi nam bil neki gospod, ki v bližnjih mestih in trgih mnogo velja, lahko brez škode in sitnosti svojo sobo za ta večer prepustil — ali ni hotel. To sicer ni nobena pregreha in nihče bi mu tega ne zameril, toda priporočali bi mu o društvu in o branji časnikov govoriti tako, kakor se olikanemu človeku spodobi. No veselica je vkljub temu dobro izpala, in ker tudi gmočna stran ni ravno napačna, priredi društvo menda kmalu zopet kaj jednekega. Potem pa ne bomo smeli več peti: „Enkrat je fletno b'lo, zdaj pa ni več tako“ — posebno zadnjega dela ne! —

Z notranjskih hribov v februarju. [Izv. dop.] Dostaviti mi je o „zakotno-pisaškej“ družali še nekoliko vrst.

V zadnjih časih ravna se z zak. pišači kaj blapno, da, rekel bi človek skoro boječe od strani nekaterih sodnij in uradnikov! In vender jim §§. obč. sodnijskega reda predpisujejo o tej zadevi strogo postopati, in dotične skrbno zasledovati. No, čudo ni, da se pri takej „komoditeti“ — (kdo ve za primeren izraz?) „zakotni pišači“ množe, iz raznih vrst človeštva — rodeč se, brez strahu in brez skrbi igrajo svojo rolo, no, češ: Saj smem, saj mi nihče ne brani vidno, nevidno pa smem početi kar hočem! In v pest se ti smeje ta vražji človek, če mu poveš, kar mu gre!

Prijatelj z Dolenjskega pravil mi je, „da se le-tam nekje že ljudje slehernega stanu nahajajo kot „winkelschreiberji“, in da se celo v jednom ondornem uradu trpi pisaško človeče, ki je strankam že ogromno denarja in kolekov „požrla!“ itd. — A vsemu tacemu početju, in vsem tem znanim sleparjem se niti sodnija v okom ne postavi!!

Tako uživajo dandanes breznačajni ljudje več svobode, nego poštenjak, ki ima pred očmi silo in potrebo!

Ako ostane stvar pri tem, kakor je dandanes, — treba bode zgrabiti za sredstva, ki so hasnjiva strankam in uradnjam glede „winkelschreiberjev.“ Z ovadbami na dan; lov napravimo na te „tiče“ brez perja, da se vrag še bolj ne zaredi!

Tebi neprevidni ljud pa zakličem: Varujte se zakotnih „pisačev“ kajti ta svojat Vam po noči in po dnevi želi škodo, nikdar pa ne dobička ne v ožjem ne v širjem pomenu besede!

„Per longum et latum“ govoril sem, upam da me nihče krivo umel ni. Ypsilon.

Domače stvari.

— (Občnega zbora „Kmetske posojilnice Ljubljanske okolice,“) kateri se je vršil dné 10. t. m. udeležilo se je 14 deležnikov, ki so zastopali 42 deležev. Po pozdravu predsednika g. Janeza Knez-a poroča blagajnik o delovanju društva mej letom in polaga račune, iz katerih je razvidno, da se je društvo drugo leto svojega delovanja jako lepo razvilo. Iz obširnega poročila posnamemo, da je društvo imelo dohodkov 68.915 gold. 98 kr. izdatkov pa 56.058 gold. 96 kr. Gotovine v blagajnici in naloženega pri družih denarnih zavodih ima društvo koncem leta 12.857 02 kr. Hranilne uloge znašajo 36.590 gold. 50 kr. Posojenega ima društvo 37.162 in sicer 41 strankam proti menjicam, 21 strankam proti dolžnemu pismu. Dobiček je znašal skupno 1309 gold. 86 kr. Od tega znašajo 4½% obresti društvenih deležev 450 gold., — čisti dobiček tedaj 859 gold. 86 kr. Po predlogu nadzorstva, v katerega imenu poročal je g. dr. J. Kotnik sklenil je občni zbor čisti oohodek sledeče razdeliti: 150 gold. dobijo deležniki dividende, tedaj pripade na vsaki delež za leto 1883 — 6 gold.; 300 gold. pridene se revnemu fondu, kateri bode potem znašal 800 gold.; 260 gold. dovoli se nagrade ravnatelj-skim članom, za 20 gold. se sklence nakupiti 20 sreček „Narodnega doma“ v Ljubljani, ostanek 129 gold. 86 kr. pa prepisati na novi račun. V ravnatelj-ski odbor so bili izvoljeni Janez Knez star. kot

ravnatelj, Anton Knez, blagajnik; Martin Bandek, kontrolor; Vekoslav Jenko, E. Ločnik kot odbornika. V nadzorstveni odbor izvoljeni so bili jednoglasno dosedajni odborniki in sicer gg. dr. J. Kotnik, A Wurzbach pl. Tannenberg in dr. Josip Vošnjak.

— (Društvo zdravnikov na Kranjskem) zboruje 21. t. m. s sledečim sporedom: A. Društvene zadeve, sosebno podeljenje ustanove Löschner-a za uboge udove in sirote umrlih društvenih članov. Zahteva se po pravilih društva, da je navzočnih vsaj 12 udov. B) Predavanje: 1. c. kr. okrajui zdravnik dr. Kapler: Poročila iz prakse. 2. Vladni svetovalec dr. Valenta: ginekologične demonstracije. Dr. —i—

— (Kranjsko obrtno društvo) ima svoj letni občni zbor v nedeljo 17. februarja ob 10. uri dopoldne v hotel „Europa“ (Tavčar). Dnevni red je sledeči 1. Letno poročilo. 2. Volitev odbora. 3. Splošni predlogi.

— (Podčastniki domačega 17. pešpolka) prirede jutri v steklenem salonu kazinskem ples, pri katerem svira vojaška godba. Sodeč po uspehu prejšnjih let nadejati se je prav lepe zabave.

— (Plesni venček) priredi narodna čitalnica v Škofji Loki dne 17. februarja t. l. v društvenih prostorih, pri kojem svira guslarski kvartet. — Dostojno oblečenim maskam, ki se skažejo z vstopnico, kupljeno v prodajalnici g. Avg. Sušnika, je vstop dovoljen. — Maske brez vstopnice se morajo po vplačani vstopnini predstaviti jednemu odborniku v garderobi. — Mej počitkom bode srečkanje na dobitke. — Vstopnina udom 30 kr., z družino 50 kr.; neudom 50 kr., z družino 80 kr. — Začetek ob ½8. uri zvečer.

— (Vabilo k veselici,) katero napravi Čitalnica Postojnska v svojih prostorih v nedeljo 17. februarja 1884. Spored: 1. A. Nedved: „Domovini“, moški zbor. 2. „Damoklejev meč“, veselo-igra v jednom dejanji. 3. Deklamacija: S. Gregorčič: „Jeftejeva prisega“, deklamuje g. A. Šibenik. 4. Šaljiva loterija. 5. Ples. — Začetek točno ob 8. uri zvečer. Ustopnina za ude po 30 kr., z rodbino 50 kr., za neude 50 kr., z rodbino 80 kr.

— (Vabilo k veselici), katero prirede „Sežanski krčmarji“ in trgovci dne 17. februarja t. l. v prostorih g. viteza Scaramangà. Spored: 1. Tombola. 2. Meščanski ples. — Vstopnina 60 kr. za osobo. Začetek ob 7. uri zvečer. — Ker je čisti dohodek namenjen v blag namen v pomoč Sežanskim vbožcem, ne stavi se mej dobrohotnim doneskom.

— („Trebanjski furmani“) napravijo v 17. dan t. m. prvo predpustno zabavo v gostilni „Pri lipi“, k katerej uljudno vabijo vse prijatelje.

— (Pevski zbor delavskega izobraževalnega društva) vabi najuljudneje vse prijatelje petja in zabave k pevskemu večeru, katerega priredi v nedeljo 17. februarja zvečer ob ½8. uri v čitalnični restavraciji. Program je zelo zanimljiv in obširen, kateri se bode pri pevskem večeru objavil; po programu je ples. Nedruštveniki plačajo 20 kr. vstopnine. Reditelja večera sta gg. pevca Jeločnik in Justin, katera čestito občinstvo, kakor tudi vse prijatelje petja in humorja najuljudneje vabita k obilni udeležbi.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 15. februarja. Po govorih Koppa in dr. Tonklija vzprejel se je predlog večine s 177 proti 137 glasom.

London 14. februarja. V spodnjej zbornici prečita Gladstone brzovjavko generala Gordona, v katerej naznanja, da Kartum in Berber nista v nevarnosti. V Suakimu mir. V Tokar poslal se je uradni poziv, naj se drže, dokler dojde angleška pomoč. Gordon-paša odpotoval je v Berber. Spremljajo ga najuplivnejši načelniki rodov.

Razne vesti.

* (Dve nesreči na železnici v Bosni.) Z vlaka, ki je odšel 5. t. m. zjutraj iz Broda v Serajevo, pal je na postaji Kotorsko mašinist Berghofer po neprevidnosti s parovoza in 16 voz slo je čez nesrečnega, ki je bil strašno raztrgan. Kmalu potem prišel je na postaji Pop-Sugovi nek železniški čuvaj pod kolesa ravno tega vlaka in bil takoj mrtev.

* (Nesrečnež). Milanski listi pripovedujejo „sledečo dramo iz življenja“. Prvi nastop. Karol B. kuhar, ki je služil v neke imenitnej hiši, sedi na zatožnej klopi; obdolžen je, da je svojemu gospo-

darju pokral mnogo dragocenosti. Na vsa vprašanja sodnikova odgovarja z besedami: „Jaz nič ne vem o tem, jaz sem nedolžen.“ Z ozirom na njegovo prejšnje neomadeževano življenje obsodi ga sodišče na šest mesecev ječe. Ko mu prebero razsodbo, pade nezavesten na tla, in morajo ga odnesti iz sobane. — Drugi nastop. Kazenec je prestal svojo kazeno, vrne se iz ječe k svoji rodovini. Iščo dela, pa ga nikjer ne najde; svet se ga izogiblje, ker je bil kaznovan. Ubogi mož zgubi pamet in umrje za jetiko. Ko umira ponavlja še vedno besede, katere je govoril pred sodnikom: „Jaz ne vem nič o tem, jaz sem nedolžen.“ Tretji nastop. Rodovina umrlega Karola B. dobi pismo, v katerem nek neznanec na smrtni postelji priznava, da je on kriv one tatvine, zaradi katere je Karol B. zgubil svojo službo, bil obsojen v ječo, prišel ob pamet in umrl.

* (Kovanega denarja) se je leta 1883 dotovilo po poročilu „Wiener Zeitung“: 69.579 komadov po 2 gld.; 6.035.954 po 1 gld.; 308.334 levantinskih (Marije Terezije) tolarjev; v zlatu: 36.739 velikih cekinov, 408.639 navadnih cekinov, 30.814 po 8 gold. (20 frankov), 3710 po 4 gold. 35.000.000 krajcarjev, vsega vkupe za 10.105.618 gold. 16 kr. — Na Ogerskem 7.040.776 v srebru; v zlatu: 300.459 komadov po 8 gold., 11.865 po 4 gld., 8.535.127 krajcarjev, vkupe vsega 9.607.655 gld. 42 kr.

* (Čuden uspeh.) Nek laški pisatelj izdal je nedavno neko knjigo o škodljivosti male loterije. Navajal je vse slabe posledice loterije in priporočal, da naj vsak rajši dá svoje zaslužene centesime v hranilnico, kar mu bode več koristilo. Knjiga se je močno pokupila in pridno brala. Čez nekaj dni dobil je človekoljubni pisatelj k velikemu začudenju sledeče pismo: „Častiti gospod! Presrečno se vam zahvaljuje nek mož, kateri se ima vam za srečo zahvaliti. Bral sem vašo duhovito pisano knjigo z velikim zanimanjem. Precej sem zapazil, da ta knjiga ima 88 strani, 44 listov in da je izšla 27. dan preteklega meseca. Stavil sem takoj te številke v loterijo in zadel sem terno. Zagotovljajoč vam večno hvaležnost, ostajam vaš...“ Pisatelj pa ni bil ravno vesel tega uspeha svoje knjige in ubija zdaj glavo, kako naj bi pisal proti loteriji.

* (Otroka zamenjali.) „St. Pett. Vjed.“ pripovedujejo sledečo dogodbo, ki se je v resnici prigodila. Neka kmetiška ženska prišla je v Petrograd s svojim novorojenim otrokom obiskat svojega moža, ki je pri vojaki. Ko je brez pomoči hodila po mestu, boječ se nagovoriti koga, ustavi se prekrasna zaprta kočija pred njo. Kočije okno se odpre in ženska glava se prikaže. Gospa v kočiji naprosi kmečko žensko za dojnico in jej da svoj naslov. Vzela je kmetičnega otroka za malo časa v voz, da ga bode videla. Z izgovorom, da je mrzlo zaprla je okno. Čez nekaj minut, da kmetiške ženske otroka nazaj, in kočija se odpelje. Ta ženska vesela, da je dobila tako dobro službo, gre v neko branjarjo. Tam še le vsa prestrašena zapazi, da je otrok mrtev in spozna da jej je tuja ženska otroka zamenjala. Še tisti dan so v jednej največjih petrogradskih hiš krstili bogatega grofovskega dediča. Naslov, ki ga je ona gospa tej ženski dala, bil je izmišljen.

* (Dinamitne patrone v škornjih.) Kakor laški listi poročajo, je nedavno nek delavec Paul Torsetti v Saint-Isarskem rovu na otoku Corsiki zjutraj sesul svoje zmrznene čevlje, da bi se otajali in vanje utaknil nekaj majhnih dinamitnih patron. Ob najmanjših dopoludne obuje škornje, ne da bi ven vzel dinamitne patrone in oddide k kosilu. Ko se je zopet uračal v rov, in šel ravno mimo Bocognanskega kolodvora, razpočijo se dinamitne patrone in ga raztrgajo na kose.

Listnica upravnistva. Gosp. J. B. v Güns. Vaša naročnina je sedaj plačana do 15. marca t. l.

Poslano.

Profesorju Šukljeju in vsakemu drugemu, ki po znani junaški navadi pri „krvavi sodniji“ pribelžiše poiskati boče, naj je enkrat za vselej povedano, da mi prihodnja porotna obravnava niti za trenutek ponočnega spanja motila ne bode.

(112)

Dr. Ivan Tavčar.

Avstrijska specialiteta. Tridesetletna izkušnja so dokazala, da se je „Mollov Seidlitz-prašek“ pri vsakršnem slabem prebavljenju in zaprtju kot jedino uspešen lek izkazal. Cena škatljici z navodoma 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzette A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov prepat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 10 (690—3)

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
14. febr.	7. zjutraj	743.50 mm.	— 2.0°C	sl. svz.	jas.	2.00 mm.
	2. pop.	739.88 mm.	+ 5.4°C	sl. svz.	jas.	—
	9. zvečer	738.38 mm.	+ 3.4°C	sl. jvz.	obl.	snega.

Srednja temperatura + 2.6°, za 2.6° nad normalom.

Dunajska borza.

dné 15. februvarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	75
Srebrna renta	80	35
Zlata renta	101	50
5% marčna renta	94	95
Akcije narodne banke	844	—
Kreditne akcije	306	20
London	121	45
Srebro	—	—
Napol.	9	61 1/2
C. kr. cekini	—	70
Nemške marke	59	30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	172
4% avstr. zlata renta. davka prosta	101	45
Ogrska zlata renta 6%	121	70
„ papirna renta 5%	90	10
5% štajerske zemljišč. od rez. oblig.	87	75
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117 gld.
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	106	30
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	25
Kreditne srečke	100 gld.	173
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	114
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	227

Posušene zdravilne

zelišča, korenine in cvetje,
kakor tudi (107—4)

suhe borove mladike

kupujejo se po visoki ceni v vsaki količini. Ponudbe naj se pošiljajo upravnistvu tega lista pod A. R. S. 107.

Tuoci:
dné 13. februvarja.
Pri Slovo: Brann z Dunaja. —
Sas iz Hranilnice. — Novak, Jerecke z Dunaja. — Streit iz Prage. — Krupka z Dunaja. —
Pri Mateti: Fischei z Dunaja. —
Pri iz Ramscheida. — Witz z Dunaja. —
Coolig Alois z Novega mesta. Glasnov. — Junij Zgavc, delavec, 34 let, za ser iz Čeja. — Baumgartner, Rotherl z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:
13. februvarja: Olga Šober, trgovčeva hči, 15 1/2 let, Dunajska cesta št. 8, za vrtoglavoostjo.
V deželni bolnici:
10. februvarja: Janez Ralne, dinit, 53 let, za jetiko. — Marija Holček, delavka, 24 let, za vrtoglavoostjo. —
11. februvarja: Zgavc, delavec, 34 let, za prno vodenico.

VIZITNICE

v elegantnej obliki priporoča po nizki ceni

„Narodna Tiskarna“

v Ljubljani.

Fanta,

čvrstega, lepega vedenja, ki zna dobro pisati in računati, želim oddati za učence v šolstvo.

(111—1) **Marjeta Kregar** v Ilir. Bistrici.

Vajenega koncipijenta

z legalno prakso vzprejme takoj

dr. Gregorič,

odvetnik v Ptui.

(104—3)

Na plućah bolnim,

jetičnim i. t. d. priporoča se **brezplačno** izvrsten lek.

Na vprašanja odgovarja radovoljno (780—9)

Teodor Rössner v Lipskem.

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besed, da se dokáže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše žledčeve bolesi. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorjide, proti boleznim na jetrah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljatev pa jedino v lekarni **Cristofletti v Gorici**. V Ljubljani jedina zaloga v lekarni **Jul. pl. Trnkoczy**, na Mestnem trgu št. 4.

Steklenica stane 30 kr. (89—4)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi dobičkaželjnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nimajo nobene moči in vrednosti.

Računski sklep

„Kmetške posojilnice Ljubljanske okolice“,

registrirane zadruge z omejenim poročtvom v Ljubljani,

za drugo upravno leto 1883.

Denarni promet.

Dohodki:	gld.	kr.	Stroški:	gld.	kr.
Gotovine dné 1. januarja 1883	2987	34	Inventar	5	—
Sprejete obresti	2800	37	Deležnikom izplačani dobiček za leto 1882	500	—
Hranilne uloge	29969	60	Povrnjene hranilne uloge	8158	09
Dohodki takse „uradni stroški“	156	10	Obresti zanje	171	08
Vrtna posojila	32975	—	Konto „uradni stroški“	95	22
Prehodni zneski	27	57	Posojila	47100	—
			Prehodni zneski	29	57
			Gotovina v blagajnici in naložena pri drugih denarnih zavodih	12857	02
	68915	98		68915	98

Konto zgube in dobička.

Debet:	gld.	kr.	Credit:	gld.	kr.
Izplačane obresti hranilnih ulog	171	08	Na novi račun pripisani ostanek dobička iz leta 1882	51	52
Kapitalizovane obrest. hranilnih ulog	1092	91	Vzprejete obresti	2800	37
Za leto 1884 vzprejete obresti posojil	687	20	Zaostale obresti	5	85
Za leto 1882 vzprejete obresti	15	17	V letu 1882 za leto 1883 vzprejete obresti posojil	419	42
Odbitek pri vrednosti inventara	61	82	Dohodek takse „uradni stroški“	156	10
Uradni stroški	95	22			
4 1/2% obresti deležnikom	40	—			
Cisti dobiček	859	86			
	3433	26		3433	26

Bilanca.

Aktiva:	gld.	kr.	Pasiva:	gld.	kr.
Inventar	155	60	100 deležev po 100 gld.	10000	—
Posojila	37162	—	Rezervni fond	500	—
Zaostale obresti	5	85	Hranilne uloge od 45 strank	36590	50
Gotovina dné 31. decembra 1883 in naloženega pri drugih denarnih zavodih	12857	02	Kapitalizovane obresti hranilnih ulog	1092	91
			Za leto 1884 vzprejete obresti posojil	687	20
			4 1/2% obresti deležnikom	450	—
			Cisti dobiček	859	86
	50180	47		50180	47

V Ljubljani, dné 27. januarja 1884.

Za ravnateljski odbor:

(110—1)

J. Knez m. p.,
ravnatelj.

Ant. Knez m. p.,
blagajnik.

M. Baydek m. p.,
kontrolor.

V. Jenko m. p.,
odbornik.

Z glavnimi in pomočnimi knjigami primerili in v redu našli:

Za nadzorstvo:

Drd. J. Kotnik m. p.

August v. Wurzbach m. p.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Dunajska svetovna razstava 1873 svetinja za zasluge

Prva ces. kr. privilegirana

Pariz 1878 srebrna svetinja.

Dunajska tovarna za naravne droži

J. Weiner & Söhne Wien (107)

priporoča svoje odlične pekavske drože brez skroba (pivarske drože) 25 kr. kilo v zabojih natlačene, po 30 kr. kilo v zavitkih po 1/2 kilo.

Melburne 1880. Zavoji (embalaža) zastonj loco na Dunajskih kolodvorih.

Teichen 1880.

Srebrna drž. svetinja Praga 1874, Line 1875, Toplice 1875.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armic.